נח:

נייר מחוק כדי לכרוך על צלוחית קטנה של

פלייטון עור כדי לעשות קמיעש (דוכסוסטום

כדי לכתוב מזוזה) קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין שהיא שמע ישראל

דיו כדי לכתוב ב' אותיות כחול כדי לכחול

עין אחת דבק כדי ליתן בראש השפשף זפת

וגפרית כדי לעשות נקב שעוה כדי ליתן על

פי נקב קמן חרסית כדי לעשות פי כור של

צורפי זהב רבי יהודה אומר כדי לעשות

פימפום סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי

זהב סיד כדי לסוד קטנה שבבנות יר' יהודה

אומר כדי לעשות כלכל רבי נחמיה אומר

כדי לסוד אונדפי: גב" חבל נמי ליחייב כדי

לעשות תלאי לנפה ולכברה כיון דחריק

במנא לא עבדי אינשי תנו רבנן הוצין כדי

לעשות אוזן לסל כפיפה מצרית סיב אחרים

אומרים כדי ליתן על פי משפך קטן לסנן את

היין "רבב כדי לסוך תחת האספגין קטנה

וכמה שיעורה כסלע והתניא כגרוגרת אידי

ואידי חד שיעורא הוא מוכין כדי לעשות

כדור קשנה וכמה שיעורו כאגוז: נייר כדי

לכתוב עליו קשר מוכסין: תנא ייכמה קשר

מוכסין ישתי אותיות (של קשר מוכסין)

ורמינהו המוציא נייר חלק אם יש בו כדי

לכתוב שתי אותיות חייב ואם לאו פמור אמר

רב ששת מאי שתי אותיות שתי אותיות של

קשר מוכסין רבא אמר שתי אותיות דידן

ובית אחיזה דהיינו קשר מוכסין מיתיבי

ישמר פרוע אם יש יש יהמוציא נייר מחוק יושמר

בלובן שלו כדי לכתוב שתי אותיות או בכולו

כדי לכרוך ע"פ צלוחית קטנה של פלייטון חייב ואם לאו פטור בשלמא לרב ששת

דאמר מאי שתי אותיות שתי אותיות של

קשר מוכסין שפיר אלא לרבא דאמר שתי

אותיות דידן ובית אחיזה דהיינו קשר מוכסין

הכא בית אחיזה לא צריך קשיא תנו רבנן

המוציא קשר מוכסין עד שלא הראהו " למוכס חייב משהראהו למוכס פטור רבי

יהודה אומר יאף משהראהו למוכם חייב מפני

שצריך לו מאי בינייהו אמר אביי איכא

בינייהו רהימי מוכסא רבא אמר מוכם גדול

ומוכם קמן איכא בינייהו רב אשי אמר חד

מוכם איכא בינייהו מפני שצריך לו להראות

למוכם שני דא"ל חזי גברא דמוכם אנא:

ת"ר המוציא שמר חוב עד שלא פרעו חייב

משפרעו פמור רבי יהודה אומר אף משפרעו

חייב מפני שצריך לו מאי בינייהו אמר רב

יוסף יוסף שמור לשהות שמר פרוע איכא בינייהו

ירבנן סברי אסור לשהות שמר פרוע ורבי •

יהודה סבר מותר לשהות שמר פרוע אביי

אמר דכולי עלמא אסור לשהות שמר פרוע

לדבריהם: אסור לשהום שטר פרוע. משום שנא' (איוב יא) אל תשכן באהליך עולה הלכך מלוה לא משהי ליה לצור ע"פ צלוחיתו משום איסור

ולוה נמי לא משהי ליה שמא יבא לידי מלוה ויחזור ויתבענו: מוסר. הלכך כי הוליאו מלוה חייב דלריך לו לכרוך ע"פ ללוחית: במודה בשטר

שכסבו. הלוה מודה שכתבו לריך לקיימו ולומר לא פרעתי וכל כמה דלא אמר הכי לאו שטרא הוא אי לאו משכח סהדי להכיר החתימה דמאן קא משוי ליה שטרא לוה דאמר כתבמיו לוה נמי הא קאמר פרעמיו הפה שאסר הוא הפה שהמיר הלכך משפרעו כלומר משיאמר פרעמי

עד

ל) מהרש"ל מוחק זה וכן משמע לקמן בגמי עט:,
 ב' [עי חוס סוטה זו. ד"ה אינו כותב], ג' [נזיל ג.],
 [ד] [דקיקי מלות מתרגמינן

אספוגין פטירין ערוך וכן

מספוגין פטיכין ערוך וכן ברב אלפס], ה) [גי הערוך ערך שתי תנא כמה קשר מוכסין שתי אותיות בכתב יווני שהן גדולוי מאותיוי שלנון, 1) [מוספתא פ"עון, 1) [שס],

ה) וכתובות ינו.ז. ע) ושם

א) [כמוצות יט.], ע) פס צ"ת ז. עב: צ"ב קנד. קע.], י) [דף פ.], כ) [לקמן פ.], () [דף לו. ע"ש], מ) [שייך לע"א במשנה],

הגהות הב"ח

א מיי׳ פי״ח מהלכות שבת זבגד שם הלכה טו:

לעזי רש"י

גלו״ד. דבק חזק. טריפיי״ד. חצובה (בעלת שלוש רגליים). וידיל"א. קנוקנת. . אונטודיי״ר

אונטווייין. [אינטונידוי״ר]. משפך. פילוט״א. כדור. קוראנ״ש. רצים, שליחי בית המכס.

מוסף רש"י

. מודה בשטר שכתבו אין . צריך לקיימו. לוה שהודה בשטר שכתבו ועל פיו נחתמו בשטר שכתבר ועל פיו נחמתו העדים, אין המלוה לריך לקיימו בעדים החמומים בו, שאין הלוה שוב נאמן לומר פרעמיו, ולא אמריען בהאי הפה שאמר הוא הפה שהמיר. הפה שחסר הוח הפה שהתיר, דמכיון שאתר כשר היה הרי הוחזק השטר וכי אתר פרעתיו לא מהימן, שהרי ביד המלוה הוא (בחובות ים.) מאחר שהלוה מודה ששטר חוב שהוציאו עליו שטר אחת חוצ שהוכיחו עליי סקר מונונ הוא, אין המלוה לריך לחזר אחר העדים החתומים בו ולהעיד על חתימתן ולקיימו .(ב"מ עב:)

מוסף תוספות א. וא״ת פשיטא דהא א. וא זוג בשיטה מרישא דקתני נייר כדי לכתוב עליו קשר מוכסין לכותב עליו קשו מוכטין משמע שהמוציא קשר מוכסים חייב, וי״ל דהא. ליענ״6. ב. שקלף צריך שיעור גדול מזה. תוס׳ שיצור גדוץ מחד. נוסף רי״ד. ג. כיון שנעשה עליו קשר חשיב הוא. מוס' רי״ד. T. בבירור. מוס' הל6״ץ. ה. שנודע לו שמתו אותן שחתמוהו ואין שום אדם מכיר חתם ידן, שאלו אדם מכיר חתם ידן, שאלו היה הדבר ספק עדיין השטר חשוב וראוי שמא יביאו עדים ויקיימוהו. למנ"ן. 1. א"כ. תוס' הלח"ע. I. לא יוכל לקיימו תוס' הלא"ש. ח. לזכרון דברים בעלמא. תוס' הלא"ש. ט. ולא מסתבר למימר דאיירי בשטר שאינו ראוי לצור על פי צלוחיתו כיון דרב יוסף איירי באותו שהוא ראוי ואביי לא אירי אלא בההוא דאינו ראוי הוה ליה לפרושי. מוס' הכח"ש. י. פן יגבה מן היתומים ומן הלקוחות. תוס' הכח"ש, יא. דאל"כ לא תוק' הכח"ש, יא. דאל"כ לא
שבקת חיי לכל בריה
שיוכל כל אדם לכתוב
שטר מלוה ולהחתים
עדים מעצמו ולטרוף
שלא בפניו מיתומים שלא בפניו מיתומים ומלקוחות. מוס' גיטין כ. יב. ועד שלא פרעו. מוס' הלח"ש, יג. דאית בו כדי לצור, והכי פירושו עד שלא פרעו חייב שראוי שלא פופו וחיב שהור לגבות חובו, ומשפרעו פטור. מוס' הלח"ש, ד. דאע"פ שיודע שלא ימצא קיום ימול לגבות בו פעם אחרת. תוס' הרח"ש. טו. הילכך אסור לשהותו. מרא"ם ווו אע"ג תופי הלמ"ם, 101 אע"ג דאסור לשהות שטר פרוע שטר זה מותר להשהותו. מופי הלמ"ש, יו. בלא קיום. מופי הלמ"ש, יוו. לצור על פי צלוחיתו אע"פ שאינו מוצא עכשיו קיום חיישינן. מוס' הרח"ש. יט. דבחשש כל דהו אסור

רב נסים גאון

לשהות שטר פרוע. תוס׳ הכא״ש.

אסור לשהות שטר פרוע איכא בינייהו. משכחת לה

איכא בינייהו. משכוות לה: במסכתא דכתובות בפ' האשה שנתארמלה (eq 17) אמר ר' יהושע בן לוי אסור לאדם שישהה שטר פרוע בתוך ביתו שנאמר (איזב יא) ואל תשכן כאהליך עולה. וכן עוד תמצא בזה הפרק עיקר הדברים במודה בשטר שכתבו, אמר רב הונא אמר רב מודה שכתבו אינו צריך לקיימו. אמר ליה רב נחמן גנבא גנובי למה לך, אי סבירא לך כר' מאיר אימא כר' מאיר. אמר ליה ומר היכי סבירא ליה, אמר ליה כי אתו לקמן אמרי' להו קיימו שטרייכו ונחותו לדינא. והלכתא כרב נחמן שצריך לקיימו.

חכמים שיעור אחר במתני': תחת איםפוגין קטנה. ואע"ג דבפ׳ כל שעה (פסחים ל:) אמרינן אין טשין את התנור באליה

תורא שרי: מי והמוציא קשר מוכסיו חייב. אחנטריך לחשמועינן אפילו כתב על הקלף אע״גב דקתני בסמוך דשיעור קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין:

ובית אחיוה. בשעת כתיבה לריך בית אחיזה וקשר מוכסין ל"ל דיכול לכותבו בלא אחיזה ובקונטרס פי׳ בשעה שרואה בו בעי אחיוה:

ת"ק סבר מודה בשמר שכתבו צריך לקיימו. ומשום הכי כי אמר לוֹה פרעתי פטור דאין השנור ראוי לגבוח בו ומיירי שיודט ד שלא יוכל כלל למצוא עדי קיום הוא"ת יכי לא פרע נמי אמאי חייב מה תועלת יש בשטר כיון שאינו יכול לקיימו שאם יטעון הלוה פרעתי או מזוייף יפטור ואם יודה זה אינו מכח השטר וי"ל דמועיל לו השטרה דמחוך כך נזכר הלוה שלוה ממנו אי נמי (4) לטרוף ממשעבדי אם יודה הלוה שאינו מזוייף וא"ת ומשפרעו אמאי פטור המוליא נהי דלא חזי לגבות חובו הא ראוי הוא לצור ע"פ צלוחיתו ואע"ג דאסור להשהות שטר פרוע הכא היאך נוליאנו מידו כיון שהוא עומד ולווח שאינו פרוע" (כ) וי"ל דמיירי כגון שאמר אין לי עדים ואין לי ראיה ולא אמצא קיום ואפילו מצא אחרי כן אינו מועיל ולכך אסור להשהותו שמא לבסוף יקיימנו ויגבה בו שלא כדין ואי לא הוה טענינן ללקוחות וליתומין מזוייף הוה אתי שפיר דאסור להשהותו' אך פירשתי בבבא קמא ובבבא מליעא ובגיטין דטענינן ללקוחות וליתומין פרוע ומזוייף ושם הארכתייא ואם תאמר ואמאי לא האמר איפכא דת"ק סבר אין נריך לקיימויב ומשפרעו הוי כמשמעו שפרעו ממש"ג ולכך פטור דחסור להשהות שטר פרוע שמא יגבה בו פעם אחרתיד שכשיטעון הלוה האמת שפרעו לא יהא המלוה לריך לקיימו ויגבה שנית יו ור׳ יהודה סבר לריך לקיימו ואף משפרעו חייב דלריך הוא ללור על פי ללוחיתו ואין אסור להשהותו™ דמיירי כגון בידוע שלא ימלא עדי קיום ולא יוכל לגבות שנית" דכשיטעון הלוה האמת שפרע ינטרך המלוה לקיימו ויש לומר דאף לר׳ יהודה הוה אסור להשהותו חשמה יקיימנו באקראי

בעלמה ויגבה בו שלה כדין"ט: רש"ר גרים דכודי עלמא מודה בשמר שכתבו צריך לקיימו. וכן נראה דהכי קי"ל דאית ליה לרב נחמן הכי בפרק שני דכתובות (דף יט.) וקיימא לן כוומיה בדיני:

והכא ייבמודה בשמר שכתבו שצריך לקיימו קמיפלגי תנא קמא סבר מודה בשמר שכתבו צריך לקיימו ורבי יהודה סבר מודה בשמר שכתבו אין צריך לקיימו ומאי עד שלא פרעו ומשפרעו

רבב. פירש בקונטרס שומן או שמן וע"כ אינו שמן דשמן נתנו בו נייר מחוק. שוב אינו ראוי לכתוב לפיכך צריך שיעור גדול לכרוך ע"פ ללוחית: קלף כדי לכתוב פרשה קטנה. דחיידי דדמיו יקרים לא עבדי מיניה קשרי מוכסין אלא תפילין ומזחות ולא מיחייב ואם טש כל הפת כולה אסורה הא אתר התם בההיא פרקאי דכעין בשיעורא זוטא: דיו לכחוב שתי אוסיות. לרושם על שתי חוליות

של כלי או על קרשים לזווגן: כדי לכחול עין אחת. לקמן י פריך עין אחת הא לא כחלי: דבק. גלו"ד: כדי ליתן ברחש השפשף. בגמרח יי מפרש לה: כדי לעשות נקב קטן. כלי שנותנין בו כסף חי סותם פיו בופת או בגפרית ונוקב בתוך הסתימה נקב דק להוליא בו: חרסים. לבינה כתושה: לעשוח פי כור. שהמפוח נכנס בו: פטפוט. רגל למקום מושב הכור שהיו מושיבין על כן העשוי לכך כגון טרפיי״ד לשפות הקדירה: סובין כדי ליתו ע"פ כור של לורפי והב. במקום שחין פחמין לורפין זהב בחש של סובין: לסוד קטנה שבבנות. טופלות סיד להשיר את השיער: גב" חבל נמי ליחייב. בשיעורה זוטא דחזי נמי לתלאי דנפה וכברה: דחריק. כעין חרקי. מתוך שהוא קשה פוגם את העץ: הוצא. של לולבי דקל: רפיפה מצרית. סל העשוי מלורי דקל: סיב. ודילי״א שגדל סביב הדקל כעין מלבוש ונכרך סביבותיו ועולה: על פי משפך. אונטודיי״ר: לסנן את היין. שמעכב הפסולת והקמחים מליכנס לפי הכלי: רכב. שומן או שמן: איספוגין. רקיק שנותנין בתנור וטחין תחתיו אליה: וכמה שיעורא. של איספוגין: כדור. פלוט"ח: נייר חלק. שלח נכתב בו מעולם: שתי חותיות. קס"ד שתי אותיות דידן דזוטרן: קשר של מוכסין. לא בעי גליון לבית אחיוה שאוחזו כולו בכפו פשוט ורואה: בלובן. גליון: הכא בית אחיוה לא לריך. שיכול לאוחזו במקום המחק והשטר במקום הכתב: משהרחהו למוכם. ורוחה שמחל לו ראש הנהר את המכם שוב אין נריך לו ולא חזי למידי: מאי בינייהו. כלומר במאי פליגי ולמאי קאמר רבי יהודה דלריך לו: רהיטי מוכסא. קוראנ"ש שרלין אחר העוברים להעליל עליהם שלא נחנו המכם וטורח לעוברים לחזור למוכם ומלניע החותם להראות לאלו ולת"ק לא מלנע ליה להכי דכי רהטי בתריה

הדר לגבי מוכס: מוכס קטן.

פעמים שיש מוכם גדול שטורח לו

לעמוד על הגשר כל היום וממנה

מוכם קטן וזה מתחלה אינו מראה

החותם של מלך אלא לגדול ולרבי

יהודה לריך לו שהרי הקטן ימנענו

מלעבור ולת״ק אין נריך לו שהגדול

מוסר לו סימן דברים ואומר לקטן

ועובר: למוכם שני. של מעבר חחר

ולא לפוטרו מן המכס אלא להראות

שהוא נאמן וחשוב ואינו מבריח עלמו

מן המכס כדי שלא יעליל עליו לאחר

זמן: משפרעו. (לוה) פטור. לקמיה

מפרש להו: מאי בינייהו. כלומר

מאי פלוגתייהו ומה טעם נותנין

(א) תום' ד"ה מ"ק סבר וכו' א"נ לטרוף ממשעבדי. נ"ב דלא חיישינן להנוניא אלא נא דאיתרע שטרא דהיינו אבד ומנאו: (ב) בא"ד לא הוה טענינן ללקוחות לא הוה טענינן לקקוחות וליתומים מזוייף ופרעתי הוה אתי שפיר וכר: ושם הארכתי וי״ל דמירי כגון שאמר אין לי וכרי שלא כדין ואס מאמר ואמי לא קאמר לנ״ל:

גליון הש"ם

גמ' רבגן סברי אסור לשהות. ק"ל הא חזי ליה למחוק השטר ויהיה מותר להשהותו לנור ע"פ לליחותו ול"ע:

רבינו חננאל

ותנא כמה קשר מוכסין ב׳ אותיות. לא שנו אלא באותו **השר שהיו מכיריז אותו** . כאותו פרק שכותביז בו ב׳ באוזנו פוק שכותבין בו בי אותיות בכתב יווני שהן גדולות מאותיות שלנו, אם יש בנייר החלק שיעור ב׳ אותיות הללו חייב עליו ואם לאו פטור. ורמינהי המוציא נייר חלק אם יש בו כדי לכתוב ב׳ אותיות חייב ואם לאו פטור. מדקאמר ב' אותיות סתם, אסיקנן אדעתין ב' אותיות דילן דווטרן מן ב׳ אותיות של קשר מוכסין וקא מחייב עליה, ומן ההיא קמייתא פטור. אמר רב ששת ב' אותיות דתנינא בהא ברייתא שנייה נמי דקשר מוכסין. רבא אמר ב׳ ז קשו מוכסק. ובא אמר בי אותיות דילן ובית אחיזה, הכי קאמר רבא לא תימא אם מוכיל הנייר ב' אותיות חייב עליו אלא אימא הכי אם אפשר לכתוב עליו ב' אותיות, ואי אפשר עד שיהא בו בית אחיזה כדי לכתוב למעלה הימנו, ונמצא מקום ב' אותיות ובית אחיזה כשיעור קשר מוכסין. מיתיבי המוציא נייר מחוק ושטר פרוע אם יש בלובן שלו כדי לכתוב ב׳ אותיות או בכולו כדי לכרוך על פי צלוחית קטנה של פלייטון חייב ואם קטנו של פלייטון ווייב ואם לאו פטור. [בשלמא] לרב ששת דאמר בב׳ אותיות של קשר מוכסין שפיר דהוה ליה כמתניתין ופירושה, ליה כמותיונין ופידושה, אלא לרבא דאמר צריך שיהא הנייר החלק כולו כשיעור ב' אותיות של קשר מוכסין והוא שיעור ב' אותיות דילן ובית אחיזה, והא הכא דשטר גדול הוא שיש בו לבז ויש בו שלו ב אותיות וילן, ולא צריך מקום ב׳ אותיות של קשר מוכסין, קשיא. הא דתנן המוציא קשר מוכסין . חייב, אוקימנא בברייתא עד הראהו למוכס ואינו צריך לו פטור. ור' יהודה פליג

פטור דלא לריך ליה ור׳ יהודה סבר אין לריך לקיימו דכיון דמודה שכתבו ולוה בו הרי הוא כאלו קיימוהו חותמיו וגובה בו כ"ז שמוליאו: עד ואמר אף משהראהו למוכס עד מפני שהוא צריך לו. ובעינן למידע במאי פלוגתייהו ומאי בינייהו. אמר אביי היסי מוכסא איכא בינייהו, בזמן שיש מיידע לו. ובעינן למידע במאי פלוגתייהו ומאי בינייהו. אמר אביי היסי מוכסא הוא שמא ישיגוהו רצי כמה רצין לפני המוכס מחפשין מי נתן המכס ונטל הקשר, ומי שלא נתן, קאמר ר׳ יהודה חושש הוא שמא ישיגוהו רצי המכס בזמן שאין עמו קשר לפיכך צריך לו לדחותם אע"פ שהראהו לגדול, אבל היכא דלימימר אביי, וסבירא ליה שאם ר׳ יהודה מודי דפטור. רבא אמר מוכס גדול ומוכס קטן איכא בינייהו ומימריה קרוב למימרא דאביי, וסבירא ליה שאם ואמר אף משהראהו למוכס איז שם מוכס קטז משהראהו למוכס לא פליג ר' יהודה דפטור. רב אשי אמר לעולם פליגי ולא מילתא איכא בינייהו. אלא

אין שם מוכס קטן משהראה למכס לא פליג יר יהודה דפטור. זב אשי אמר לעולם פליגי ולא מילתא איכא בינייהו, אלא
לעולם אפילו היכא דליכא רהטי ולא שני מוכסין צריך ליה לקשר, דכד אתי מוכסא שני מחווי ליה למוכס דקדים מוכס שני ואיל חזי דגברא דמכס אנא ורגילנא לשלומי מכסט אידא לו פנים אצלו, או דמאחר ליה ולא דחיק ליה. המוציא שטר
חוב שהוא עליו עד שלא פרעו, כגון שנגבר מן המלוה או שנפל מן המלוה ומצאו המלוה בשבת עד שלא פרעו, והעבירו די אמות ברה"ר כוי, לא פליגי שהוא איסור לשהותו, אין הלווה צריך לשטר ואם הוציאו פטור, דהוה ליה כמתעסק.
צורך ביה, ורי יהודה סבר צריין צריך לו ואציג שפרעו וחייב. מאי בינייהו, היה אמר בי וסף לשהות שטר פרוע בתוך לו ואציג שפרעו היהי בלווה חושש מן השטר ויש לו צורך בהוצאתו וחייב. אביי אמר דכולי עלמא אסור לשהות שטר פרוע, והכא במוך ביתו והיר לווה חושש מן השטר ויש לו צורך בהוצאתו וחייב. אביי אמר דכולי עלמא אסור לשהות שטר פרוע, והכא במוד ביתו ביתו לא שפרעתיו. אם יכל ראובן המלוה לקיים את בירן לקיימו, וניקר דהא שמעתא בתאשה שנתארמלה, ובכמה דוכחי נמי אכא, אים בירא מו בירן לאו מור שם יכל אלא מפרעתיו. אם יכל ראובן המלוה לשור שטרו במות ואין נודע כי נכתב באמת אלא מדברי שמעון. השטר בחותמיו ואין נודע כי נכתב באמת אלא מדברי שמעון במנה ויכולי עלמא לא אל פליגי שחייב שמעון בממון, דאמר רב פפא האי מאן דמפיק שטרא אחבריה, וא"ל שטרא פריעא הוא לאו כל כמיניה. אבל אם אין ראובן המלוה יכול לקיימו בחותמיו ואין נודע כי נכתב באמת אלא מברי שמער בחותמיו ואין נודע כי נכתב באמת אלא מברי שמער בחותמיו ואין נודע כי נכתב באמת אלא מברי שמער בחותמיו כולי עלמא לא פליגי שחייב שמעון בממון, דאמר רב פפא האי מאן דמפיק שטרא אחבריה, וא"ל שטרא ארוצי לאו כל כמיניה. אבל אם אין ראום המלוה ביות היה בתבת היי מי מול במוני של שבר בפצח האי מאן דמפיק שטרא אחבריה, וא"ל שטרא אחוב בית הוצא שלו אור בפצח האי מאן דמפיק שטרא אחבריה, וא"ל שטרא אחבריה, וא"ל שטרא ביול למיניה. אבל אם אין ראוב באות הביב או מיד ביכל היינה ביול לקיים בחות ביול לקיים ביום ביול לקיים ביונה ביול לקיים ביוני ביכל את אורים ביונים ביוני ביוני ביוני ביול ביוני ביוני ביוני ביוני ביוני ביוניה. הוא ביוני ב